

квива навици, кои-то най-напрѣдъ мя обезчестихъ, а послѣ съвѣсмъ мя съборихъ. Съ каква живость и пріятность ми ся прѣдстави първа-та година на брачнія ни животъ, заедно съ всички-тѣ ни наслажденія и надѣжди, кои-то хранехме въ онова врѣмя! и тогава прѣмина прѣзъ ума ми всичко-то измѣненіе, кое-то бѣ станжло у насъ до минута-та, кога-то Г-жа М. съ нейнія нискъ гласъ ми каза да идъ за доктора, и да гледамъ да не загубъ ни една минута, защото опасность-та е голѣма. Азъ можахъ само да прѣдставя бѣдна-та си жена че умира, и себе си жестокия тиранъ, кой-то чрѣзъ немареніе, чрѣзъ злоупотрѣбленіе, и като често съмъ ъ оставялъ гладна, съмъ ъ довелъ до безврѣменно свършваніе. Ахъ, пиянство, пиянство, колко ли други като мене безумни въздишатъ отъ тебе! Какво ли сърдце иматъ онѣзи, кои-то тѣй правятъ и озлочествяватъ слабитѣ си братія и сестри! Какъ ли могатъ да тражтъ като гледать, че опустошавать толгова домове!

Като стигнахъ къща-та на доктора и влѣзохъ вътрѣ, той доста строго мя попита: «Ти ли си Яговъ Бняжески? Мене ли викашь?» «Да, Господине,» отговорихъ азъ; «жена-та ми е много болна и Г-жа М., която ся намѣри тамъ, кога-то стана тѣй, мя проводи да Ви повикамъ да дойдете да видите болна-та. Азъ ся боъ, Господине, че болестъ-та ѣ не е малка.» — «Г-жа М. Г-жа М.,» каза докторъ-тъ; «азъ съмъ склоненъ да мислъ, че въ дюкена на Г-жа М. има по-добри цѣрове за твоя-та съпруга отъ колго-то има въ моя дюкянъ, и азъ ще трѣбва да ѣ кажъ тѣй.» Азъ си наведохъ глава-та отъ срамъ, защото разбрахъ какво искаше той да каже. Тогава той потръгна къмъ врата-та, като въ сжщето врѣмя обличаше палто-то си. Като стигнахме до външни-тѣ врата, той извика: «Чакай, какъ дойде ти — безъ фенерь ли?» — Азъ отговорихъ; «азъ мога да носъ фенеря Ви прѣдъ Васъ.» — Да, а пъкъ азъ да го